

Papilární linie, jejichž konkrétní uspořádání je každého člověka jiné, nejsou výlučnou lidskou výsadou. Najdeme je u většiny primátů, kteří mají prsty. Polštářky pod jednotlivými „prsty“ mají drobnými liniemi zvrásněné dokonce i jihoamerické drápkaté opičky. Vědci tedy z dobrých důvodů předpokládají, že zvrásnění prstů plní nějaký důležitý biologický účel. Ve snaze odhalit tento účel spolu v současné době soupeří zastánci zhruba dvou okruhů hypotéz. První z nich bychom mohli nazvat hypotézou hmatovou. Její zastánci tvrdí, že papilární linie vylepšují naše hmatové schopnosti. Druhý okruh hypotéz je založen na představě, že drobné vrásky na povrchu prstů usnadňují uchopování předmětů. Nedávno publikovaná studie Rolanda Enose a Petera Warmana z univerzity v britském Manchesteru silně podlomila argumenty zastánců jedné z teorií druhého okruhu, která smysl našich papilárních linií hledala v uchopování hladkých předmětů. Z jejich rafinovaných experimentů se sklem vyšlo najevo, že papilární linie nejen že k lepší přilnavosti prstů nenapomáhají, ale dokonce ji zhoršují. Podle nich není však „uchopovací“ hypotéza zcela pohřbená. Papilární linie se mohly naopak vyvinout pro lepší přilnutí k drsným typům povrchů, jako je např. kůra stromů nebo k uchopování mokřích předmětů. Voda totiž snadno steče do prohlubní mezi vráskami a předmět poté tolik neklouže.